

Orbán Ottó

A SARKUTAZÁS

Naponta többször próbahalált halok.

A kezem, a lábam zsibbadtan megbénul, kiver a víz, és lassan párologva hűti a testemet fagypontra alá.

A jégcsapdába zuhant mamut nem adja föl, dobálja magát, kapaszkodik, liheg, forró nyarakra gondol, verset ír, hiába persze, a tél csak tél marad s a halál halál.

Lassan följe gyűlik a korszemét, lejárt tévéújság, a világhírlapok, adópapír, nyugták – a tundra.

A képzelet még dacosan cincog a roppant testben, aztán elhalakul, föladja ő is, jöhet az újabb tízezer év.

A végtelen, mocsaras táj. Zuzmók, mohák.

Úgy pusztulok el, mint századunk utópiája.

Hallgass rám, ó, Füst Milán. Volt egy áramütésnek tetsző pillanat egykor, a századelő.

Villámlott és dörgött, miközben a korszellem föltépte a történet hátlapját, és meglátta a társadalmi rugót meg a szerkezetet,

s Freud megtalálta az őszanya össötét ölében az ősmajom faszát, hogy az ösztönök éjszakájában rőt fáklyaként mutassa föl útjelzőnek –

az emberiség megint egyszer fiatal, csupa lángeszű megfigyelés, csupa rossz következtetés, csupa eltúlzott remény.

S megérkeztünk. A kilencvenes évek. Semmi emelkedett gyász, mintha dobot vernének, tompa dobot, csak az ágyúk, a géppuskák ugatása, a technika.

Nem az új világ, csak az újdonságok, a szerkentyűk, az okos-hülye automaták, a hatalmas kráter, az eszmehiány, a világ-nagy fekete lyuk.

S ami legjobb bennünk, léha kísértőnk, könnyen ígérgető múzánk, aki mindig korszerű nyelven fejt ki nézeteit, hogy nincs vereség, és hogyha van is, csak időlegesen,

vállalt vonogatva áll a sarokban, hogy hát ugye mit tehetünk,

s fejünk körül, ne feledjük, a tévé kékes fénye, különben a vastömör sötétség.